

af et eventuelt Rentesystem, det administrative Samarbejde med Socialforsørgelsens andre Grene m. m. kan Mindretallet ikke erkende som rigtige, og i hvert Fald er de Problemer, der her er fremdraget, ikke af væsentlig eller blot rimelig Betydning som Begrundelse for et Forslag om at forlade det prøvede System, som vi i saa mange Aar har anvendt her i Landet. Som paapeget adskillige Steder i nærværende Beretning, er der iøvrigt i og for sig intet til Hinder for under det nuværende System at gennemføre Reformen paa disse Punkter, hvis saadanne Reformen skønnes nødvendige, hvad nærværende Mindretal imidlertid ikke mener.

Mindretallet maa naturligvis som Arbejdsgiver i høj Grad paaskønne Socialministerens Ønske om at billiggøre Ulykkesforsikringen for Arbejdsgiverne. Mindretallet skal da heller ikke modsætte sig rimelige Reformen paa det bestaaende Grundlag, i hvilken Henseende særlig henvises til Haandhævelsen af Bestemmelserne i Ulykkesforsikringslovens § 18 om Begrænsning af Selskabernes Præmier, og Mindretallet skal ej heller modsætte sig en eventuel Lovændring, hvorved man forhindrer udenlandske Aktieselskaber i at beskæftige sig med dansk lovpligtig Ulykkesforsikring, ligesom Mindretallet vilde være villig til at forhandle om en Ordning, hvorved man søger at begrænse Antallet af de erhvervsdrivende anerkendte Ulykkesforsikringsaktieselskaber.

Mindretallet maa imidlertid med al Vægt modsætte sig enhver Monopolisering, som vil berøve Arbejdsgiverne deres Ret til frit at vælge mellem de anerkendte Forsikrings-selskaber eller til at dække deres Risiko efter Ulykkesforsikringsloven ved selv at drive eller oprette gensidige Selskaber. At gaa til Monopolisering af Ulykkesforsikringen med Udelukkelse af det frie Initiativ vilde sikkert blive en baade dyrere og daarligere Ordning end den nuværende.

## 2. Bemærkninger til Lovens Kapitel IV med særligt Henblik paa en Overgang til Rentesystemet.

Udvalget har dernæst drøftet Spørgsmaalet om Overgang fra Kapitalerstatnings-systemet til Rentesystemet.

Lige fra den første Ulykkesforsikringslov her i Landet (7. Januar 1898) er Erstatningen saavel ved Invaliditet som ved Død blevet fastsat som en Erstatning een Gang for alle. Der har dog i Lovens været givet Arbejderforsikrings-Raadet en Adgang til i visse Tilfælde og under visse Betingelser at træffe særlige Bestemmelser med Hensyn til Erstatningsbeløbets Anvendelse. Denne Beføjelse for Raadet er blevet meget benyttet, ved mindre Invaliditeter dog sædvanlig kun i Tilfælde, hvor der forelaa Oplysning om, at det paa Grund af særlige Forhold hos den tilskadekomne maatte anses for betænkeligt at udbetale selv en mindre Erstatning paa een Gang; ved større Invaliditeter og i Dødstilfælde har en Baandlæggelse af Erstatningsbeløbet derimod fundet Sted i meget udstrakt Grad, dels saaledes, at Erstatningen enten baade reelt og formelt — dog kun sjældent — er blevet forvandlet til en Rente ved Indkøb af en saadan i Statsanstalten for Livsforsikring, eller reelt, men ikke formelt, f. Eks. ved Baandlæggelse i en Sparekasse, enten foreløbig eller for bestandig er blevet udbetalt i maanedlige Rater, dels saaledes, at Erstatningen er blevet midlertidig baandlagt, indtil den paagældende efter Samraad med Raadet, der igen har forhandlet med Kommunalbestyrelser og andre, har fundet en saadan Anvendelse for Kapitalen, at der derved skabtes Mulighed for den paagældendes Overgang til andet Erhverv. Af Raadets Beretninger fremgaar det, at der i ca.  $\frac{1}{5}$  af de Tilfælde, i hvilke der tilkendes Erstatning, finder Indskrænkning Sted i den paagældendes frie Dispositionsret over Erstatningsbeløbet, og at denne Indskrænkning angaar mellem 40 og 50 pCt. af det